

Seray Şahiner

REKLAMI ATLA

Türk
Edebiyatı
—
Deneme

Seray Şahiner, 1984 yılında Bursa’da doğdu, İstanbul’da büyüdü. 2007’de İstanbul Üniversitesi, İletişim Fakültesi, Gazetecilik Bölümü’nden mezun oldu. 2011’de Marmara Üniversitesi, Sinema Anabilim Dalı’nda yüksek lisansını tamamladı. Dönemsel olarak garsonluk, konfeksiyonda el işçiliği ve makinecilik yaptı. *Hayvan* dergisi ve *BirGün* gazetesinde muhabir olarak çalıştı. *Ot* dergisi ve *BirGün* gazetesinde yazdı. 2007’de *Gelin Başı*, 2011’de *Hanımın Dikkatine* adlı öykü kitapları, 2014’te *Antabus* adlı romanı, 2015’te *Reklamı Atla* adlı deneme kitabı, 2017’de *Kul romanı*, 2019’da *Hepye* adlı öykü kitabı, 2021’de *Ülker Abla*, 2025 yılında *Vatan Millet Samatya* romanı yayımlandı. *Hanımın Dikkatine* adlı öykü kitabı ile 2012 Yunus Nadi Öykü Ödülü’nü, *Kul* romanı ile 2018 Orhan Kemal Roman Armağanı’nı, *Ülker Abla* romanı ile 2022 Duygu Asena Roman Ödülü’nü ve Dünya Kitap Yılın Telif Kitabı Ödülü’nü aldı. *Gelin Başı* kitabında yer alan öyküler Şehir Tiyatroları ve Tiyatro Boyalı Kuş tarafından sahnelendi. *Kul*, Toy Sahnesi’nce sahnelendi. Aynı adla Tatbikat Sahnesi’nce sahnelenen *Antabus* ile 2016 Afife Tiyatro Ödülleri’nde Cevat Fehmi Başkut Özel Ödülü’nü aldı. *Hepye*, aynı adla Devlet Tiyatroları’nca sahnelenmektedir. Kitapları; İtalyanca, Fransızca, Arapça, Farsça, Makedonca, Sırpça, Malayalamca, Bulgarca, Hırvatça ve Yunancada yayımlandı.

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Vatan Millet Samatya
Hepyek
Antabus
Kul

REKLAMI ATLA

Yazan: Seray Şahiner

Yayına hazırlayan: Hülya Balcı

Yayın hakları: © 2025 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / Can Yayınları, 2015

Doğan Kitap'ta 1. baskı / Eylül 2025 / ISBN 978-625-5683-18-2

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Füsün Turcan Elmasoğlu

Sayfa uygulama: Taylan Polat

Baskı: Ana Basın Yayın Gıda İnşaat San. ve Tic. A.Ş.

Mahmutbey Mah. Devekaldırımı Cad. 2622 Sk.

Güven İş Merkezi, No: 6/13 Bağcılar - İSTANBUL

Tel. (212) 446 05 99

Sertifika No: 52729

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Reklamı Atla

Seray Şahiner

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

İçindekiler

Drahoma	9
Genç Kalanlar.....	13
Boynu Bükük Elizabeth	16
Kan ve Gül.....	19
Uzaktan Kumanda	23
Lades	28
Çamlar Kimin İçin Devriliyor?	31
Adını Etiketime Yazdım	34
Gel Vatandaş Gel, Çocuğunu Sevindir!	39
Biri Bizi Öldürüyor.....	44
Şakran Cezaevi'nde En Az Üç Çocuk.....	47
Gözyaşların Boşuna, Düşmem Artık Peşine!	50
“Siz Namuslu Kadınlar Kendinizi Ne Sanıyorsunuz Allah Aşkına?”	56
İstanbul'la Karışık Sadri Alışık.....	62
Biz Bitti Demeden Bu Film Bitmez!	67
Bul Karayı Al Parayı	70
Prens ile Kule	75
İş Olma Reis!	78
Zengin Geldi Mahleye, Hele Hele Hele Ninnaye!.....	81
Öğrenci İşleri.....	86
<i>Elî, Li Hespê Binêre</i>	91

Orda Bir Köy Yanıyordu Uzakta!	95
Çocuklara Savaş Değil, Hayat Bilgisi!	98
Maykıl Ceksın Beyazı	101
Lan Gardaş Bu Nasıl Yara!.....	106
Madımak Hâlâ Yanıyor	111
Yetersiz Takiye.....	114
Reklamı Atla!.....	119
Yaşasın Parkların Kardeşliği!.....	123
İmpala'dan TOMA'ya AKM.....	127
Bak Hâlâ Burdayız	131
Küçük Poliiis, Küçük Poliiis, N'apıyorsun Ulan!	136
Mahkemedeyiz Aşkım.....	141
Büyükanne, Sizin Adliyeleriniz Neden Bu Kadar Büyük? ..	144
Mehdi	149
Baş Göğ Eren Ozan	154
Ali Sevilmez mi Hey Dost Deli misin Sen?.....	157
Yeraltından Notlar	161
Biri Bizi İhbar Ediyor!	165
İyi Olmayacağız.....	168
50 Kuruşa Çay İçen Çocuklardı Bunlar!.....	171
Vasati 400 Çöp	176
Emniyet Şeridi.....	179
Saray-ı Memnu.....	182
Duvarlara Kayyum Atayamayacaklar	185
Kübist Değil Faşist.....	188
Her Cani Ölümü Tadacaktır	191
Şimdilik Ölümüne Kadar Hayattasın!.....	196

DRAHOMA

Münir Özkul, Hulusi Kentmen ve dedem nasıl kendimi bildim bileli yaşlıysa, Aziz Nesin de öyleydi. Annem beni bebek arabasına yükleyip sahafları gezdiği bir gün, Aziz Nesin'in bütün kitaplarının toplandığı ciltleri görmüş. Ansiklopedi boyutunda, nefti yeşil, on cilt. Aziz Nesin benden ağırırış, annem beni kucağına alıp, ciltleri bebek arabama koyarak eve getirmiş. Aziz Nesin, benim bebek arabamla eve taşınmış biri olarak evde her zaman bir aile büyüğü saygısı gördü.

Annem ciltlerin çeyizim olacağını söylerdi. Ben de çocuklarırma okutacakmışım. Daha okuma yazma bilmiyorum... Öğrendim, artık ben de akşamları sobanın yanında çekirdek çitleyip kitap okuyan annem, gazeteleri ilanlarına kadar okumakla övünen babam olabilirim. Olamıyorum! Annemle ikimizken; annem çocuktu, parka giderdik, evcilik oynardık... Babamla ikimizken babam çocuktu. At olurdu ben sırtına binerdim. Annemle babam ikisiyken onlar büyüktü. Okuduklarından oluşan kendi dilleri var, oraya sızamıyorum. Pazar kahvaltıları... Allahım ne kadar uzun gazete okurlardı! Yazarlardan bahsederlerdi sonra, en çok da Aziz Nesin, şu haber onun filanca öyküsünü aratmıyormuş. Anlamıyorum. Ben, "Babası bak Seray da okumayı söktü"deki çocuğım onlar ikisiyken. Parmakla gösterilmek istemiyorum. Onlarla muhabbet etmek istiyorum... Yeşil ciltlerinden ilkinii çektim, kucağıma alıp okumaya başladım. Okuduğım ilk büyük

kitabıydı. Birinci sınıfa gidiyorum, yarım yamalak anlayarak da olsa biat ettim. “Seray Aziz Nesin okuyor.” Artık gönlüm olsun diye de olsa pazar kahvaltılarında benim de yorumum alınıyor. Bizim çekirdek ailemiz, ben Aziz Nesin okumaya başladıktan sonra kuruldu.

Sonra eve “Ruslar” geldi. Büyük adamlardı. Sanki Alyoşa diye kirvemiz, Nikituşka diye gelinimiz var. Gruşenka’lar ben doğduğumda çeyrek taktığından biz onun oğlu İvan’ın düğününde çeyrek takmalıyız. Böyle bir samimiyet. Bu sefer onların kitaplarını okumaya giriştim, Aziz Nesin’den daha zor bir sınav. Başladıktan on sayfa sonra karakterlerin adını unutuyor, bir deftere romandakilerin soy ağacını çıkarıp isimlere takıldıkça bakıyorum. Mihail, Fyodor’un oğlu, Katya’nın nişanlısı... Anladığım kadarıyla bu Ruslar, başlarına büyük olaylar gelen, baktıkları her manzarada görkemli bir güzellik yahut derin bir sefalet olan insanlardı. Kızları evlenirken drahome veriyordu, bizde erkeklerin verdiği başlık parası gibi bir şey. Ben iyi ki Rus değildim, drahomam yoktu.

Meşin kaplı bir günlük aldırardım. Evdeki Aziz Nesin ve “Rus” kitaplarına bakarak anlamıştım ki, önemli şeyler meşin kaplı kitaplara yazılır. Her gün gördüğüm olayları kompozisyon olarak yazmaya başladım. Lakin konu sıkıntısı çekiyordum. Bizim hayatımızda hiç Rus romanlarındaki gibi görkemli şeyler olmuyordu. Bir de Aziz Nesin vardı, onun yazdıklarını seviyordum ama bulduğu konuları nasıl yazmaya değer bulduğuna akıl erdiremiyordum. Ne vardı ki bunlarda, her gün başımıza gelen olaylar, ben bile yazardım. Yazamıyordum...

İlkokul dörde geçtiğim sene aileme yazar olmak istediğimi açıkladım. Dört yaşında dansöz olmak istediğimi söylediğimde, babam, “Memene para takarken ellerler” diyerek veto etmişti. “Kızın boynundan aşağı kurdele sarkıtırız, parayı oraya iğnelerler, bırak kız istediği işi yapsın” diyerek hayallerimin ardında

duran annem de ilkokul birinci sınıfta ressam olmak istediğimi söylediğimde, “Aç kalırsın” diyerek beni caydırmaya çalışmıştı. Ne Aziz Nesin ne Dostoyevski pek öyle sefahat sürmemişti, yazarlığıma da bir kulp takarlar herhalde, diye düşünüyordum ama çok sevindiler. O hafta babam fellik fellik sakladığım günlüğümü okumuş, “Aferin” dedi. Daha yazar bile değildim ama hayatım kamuya mal olmuştu.

Aynı yaz kuzenimle köye, anneannemlerin yanına gittik. Erzincan’a. Bizim ev köyün en tepesinde... Arka tarafında bir kayalık keşfettim. Tıpkı Dostoyevski romanlarındaki, hani o kadar görkemli bir kayalıkla karşılaşmasalar kızların atlayıp intihar etmeyeceği, yaşadıkları aşk acısından bile daha büyük bir kayalık. Nihayet meşin kaplı günlüğümü alıp “çalışmaya” gideceğim bir “atmosfer” bulmuştum. Her gün oraya gidip yazıyorum. Belki de o kayalık o kadar görkemli olmasa yazamazdım! Bir akşamüstü, etimi acıtan bir kayanın üzerinde oturmuş önemli şeyler yazıyorum, “bırssss, çö çö çö çö” diye bir ses duydum. Bir baktım, köyün çobanı keçileri otlatmaktan getirmiş, o haşmetli kayalıktan “me mee” diyerek pıtır pıtır tırmanıyor keçiler, yürürken boncuk boncuk sıçanları bile var. Dedemle kuzenim geldi. Beni arıyorlarmış. Kuzenim dedeme, “Ben demedim mi arkadaki taşlıkta yazıyor diye” dedi. Keçiler, taşlık? Dostoyevski romanlarındaki sarp kayalıklar bir anda keçilerin bile çıkabildiği bir taşlığa dönüşürmüştü. Evet ben büyük bir Rus yazar olamayacaktım. Zaten Erzincanlıydım...

Arı kovanlarının konduğu minik kutuyu boşalttırıp bahçeye taşıttım dedeme. Orası benim evim oldu. “Kapanıp” yazabileceğim bir sığınak, keçilerin sıçarak tırmandığı taşlıktan daha cazip geldi. Kendime çocuk kitaplarındaki ağaç evlerle Aziz Nesin kitaplarındaki hapishanelerin bir ortasını bulmaya çalışıyordum. Artık yazar olmak benim için hapse girmek demekti; hapishane girilip bol bol kitap okunan, yazı yazmaya zaman bulunan yerdi.

Aziz Nesin de anılarında; sürekli yargılandığından, tutuklandığından bahsetmiyor muydu?

O yaz televizyondan Sivas Katliamı'nı izledik. Aziz Nesin sadece hapse atılmıyordu. Yakılmaya da çalışılıyordu.

Üniversiteye başlayıp kendi evime çıktığımda annem, "Al çeyizini evine götür" dedi. Ben büyük bir Rus yazar olamadım. Ama çok kıymetli bir drahomam oldu. Hâlâ tek çeyizim, Aziz Nesin ciltleri...

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

GENÇ KALANLAR...

Ben çocukken Cem Karaca yaşlanmıştı. Ama ben onun gençliğini sevdim. Topkapı'daki bitpazarından, Beyazıt Sahaflar Çarşısı'ndan plaklarını toplardık annemle. Kasete geçilmişti halbuki ama nostalji o zaman da modaydı demek...

Ben çocukken annem gençti, onlar annemle yaşıttı. Kardeşim doğdu. Annemle gitar çalıyor taklidi yaparak "Adiloş Bebe"yi söyledik kıza ninni niyetine. Sonra bizim sınıfa Mehtap geldi. En yakın arkadaşım oldu. O zaman bizde lakap takma âdeti vardı. Adiloş adını taktım kıza, böyle bir şarkı var, dedim. Daha şiirinden haberim yoktu. Çocuktum.

Biraz büyüdüm, kendimi genç sanıyorum, "Herkes Gibisin" en sevdiğim şarkı oldu. Ortaokuldayım... Biri, evet o izci kursundan âşık olduğum çocuk özellikle de, bana bu şarkıyı yazsa ne kötü hissederdim, diye düşünürdüm. "Herkes gibisin ne demek yahu, suratıma tükür daha iyi!" Henüz şiirinden haberim yoktu. Liseye geçmeden şiir öğrenemiyor insan herhal.

13 yaşına geldim. *Ağır Roman*'ın filmi çıktı. Kitabından haberi yoktu. Ortaokuldayım ya ondan... "Resimdeki Gözyaşları" film için yeniden düzenlenmiş, klibini gördüm televizyonda. Cem Karaca geniş el kol hareketleriyle bir mahalleyi anlatıyor sanki... Kendi başıma hiç büyük filmine gitmemiştim. Buna gitmem lazımdı. Cem Karaca, çekici bir tedirginliğe davet ediyordu. Annem sinemaların bir çocuğun tek başına gitmesi için tehlikeli

yerler olduğunu düşünüyordu. Anca üniversiteliler başlarına bir iş gelmeden, rahatça tek başına sinemaya gidebilirdi. Sinemaya yalnız gideceğim zamanlarda, elime bir “üniversiteli klasörü” tutturur, boynuma bir fular bağlayarak dışarıya, özellikle sinemadakilere üniversiteli gibi görünmemi sağlamaya çalışırdı. Filmin yaş sınırı var. Klasörümü alıp fularımı taktım, 13 yaşında bir üniversiteli olarak *Ağır Roman*’a gittim. Çemberlitaş Şafak... Filmde içtikleri şeyi yanlış anlamışım, salondan çıkar çıkmaz bir paket sigara aldım: Camel. O hafta filme iki kez daha gittim. Akşama kadar televizyon başında oturup “Resimdeki Gözyaşları”nın klibi çıksın diye bekliyordum. Metin Kaçan’dan haberim oldu. Gittim walkman aldım, kendi başıma ilk Cem Karaca kasetimi aldım: *The Best of Cem Karaca (Vol. 1)*.

Ben büyüdüm sanıyorum; lisedeyim. Annem dedi ki, “Cem Karaca Caz Bar’da çıkıyor, gel seni götürüyem. Yanında ‘veli’n var, 18 yaş sınırını sorun etmez güvenlikler.” Gittik, kimlik sordular. Annem çıkardı, kapıdaki adam, “Sizin kimlik göstermenize gerek yok hanfendi” dedi. Annem 18 yaşını geçtiği anlaşıldı ve yüzüne vuruldu diye çok bozuldu. Ben, “Kimliğim evde kalmış” dedim. İçeri almadılar. E bara da klasörle gidilmiyor tabii... Diyemedim ki, abicim, içerde şarkı söyleyecek adam benden daha genç, onu da çıkarın o zaman...

Ben üniversiteye geçip klasörsüz sinemaya gidecek yaşa gelmişim. Artık Cem Karaca’ya Cem Baba diyorum. “Safinaz”ın müzikali yapılınsın diye bekliyorum bir umut. Bir gün İmpala’ya binersem; çünkü *Ağır Roman* ve *Fındık Sekiz*’de hep İmpala’ya binerler; çalacak ilk şarkı “Unut Beni” olacak diyorum. Şiirleri öğrenmişim. O kız gerçekten herkes gibi olsa, o şiirin ona yazılmayacağını anlamışım... Nihayet ikimiz de gençtik... Ama Cem Baba benden önce öldü.

Dediler ki, Cem Baba Cem Baba diyorsunuz ama o da Turgut Özal’ın elini öptü, n’aber! *Babam ve Oğlum* çıktı sonra, film dedi

ki: “Çocuklar babalarını hatırlamak istedikleri gibi hatırlar.” Biz Cem Baba’yı hatırlamak istediğimiz gibi hatırladık. Gençliğini...

Bana da artık bar kapılarında kimlik sormuyorlar. Hiçbir hatama gençlik hatası kamuflajı yapamayacak yaşa geldim ama Cem Baba hâlâ genç...

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

BOYNU BÜKÜK ELIZABETH

İlkokul birinci sınıftayım. Sınıfçak 23 Nisan pikniğine gittik. Biz örtülerimizi sermiş, piknik yapıyoruz. Bakla falcısı geldi. An-nelerimiz fal baktırdı. Bizim sınıftan Eyüp’e âşığım. Acaba sonu-muz ne olacak? Anneme, “Bana da fal baktıralım mı?” der gibi baktım. Anladı... Biz Eyüp’le birbirimizi sevdiğimizi de söyleme-dik misal. Ama biliyoruz. O bana sataşılıyor, ben onu dövüyorum, ilişkimiz oturdu... Okulda düşüp gözlüğümün camını kırmıştım, bahçede oturdum, annem kızar diye ağlıyorum. Eyüp saçımı ok-şayıp, “Üzülme ben sana yeni bir gözlük alırım” demişti. Sevi-yor. O esnada yanımızda Uğur da var. Üç Arkadaş filmi gibiyiz. Bunlar kör kızın gözlerini açtırmaya kararlı...

Falcı tülbendini yayıp baklaları salladı, “Çok kismetlisin ev-ladım, yıldızın yüksek, büyüyünce kuyumcuyla evleneceksin. Bileğinden dirseğine kadar bilezik takacak kocan.” Demek Eyüp büyüyünce kuyumcu olacak. 3 numara şaşı gözlerim 24 ayar par-layarak Eyüp’e bakıyorum, o da bana... Çok şükür. Onun da bana âşık olduğunu herkes biliyor. Sınıftan ayrıca Uğur bana, Mihri-can Eyüp’e âşık. Mihrican çok güzel, kıvrıkcık saçları var. Kum-ral, renkli gözlü... Ne var? Ben de olabilirdim kumral. Ne kum-ralı sarışın mavi gözlü bile olurdu. Babamlar Selanik göçmeni bir kere! Ama ben annemlere çekmişim... Mihrican’ın güzelliği aramıza giremedi. Eyüp sınıfta, “Mihrican güzel ama Seray çok sempatik” diyormuş. Uğur da iyi hoş ama biraz düz bir arkadaş.

Elindeki 0,5 kalemi döndüre döndüre ders çalışsın ancak... Eyüp ne güzel güldürüyor beni. Ağzı laf yapıyor. Hem sınıfta öğretmenin lafını kesmeye cesaret eden tek çocuk. Azar işitince kendini savunuyor. Biraz mikroptu da. Tam başı belaya sokacak erkek! Altı yaşında turnayı gözünden vurmuşum... Eyüp'ün ailesi de pikniğe gelmiş. Galiba Eyüp durumu ailesine de açmış. Niyetimiz ciddi. Eyüp'ün ablaları hep, "Hadi siz biraz el ele yürüyün" filan diyorlar. Annesi, bana dolma uzatıp, "Ye Seray, senin için yaptık" diyor. Eyüp'ün annesi, *Hansel ve Gretel*'deki çocuklara semirsinler diye yemek veren kadın gibi besliyor beni. Hayır cadı değil ama neticede kaynana...

Piknik alanında at turu yaptıranlar var. Atın sahibi yularından tutuyor, at da adamın adımlarına göre rahvan rahvan yürüyor. Bütün heybetimle ata biniyorum. Daha doğrusu annem beni kucaklayıp atın eyerine oturtuyor... Ben Elizabeth oluveriyorum. Köydeyken bir film izlemiştik *National Velvet* (Yarış Aşkı), Elizabeth Taylor çocuk yıldız olarak başrolde. Elizabeth'in bir atı var, adı Pie. Atını çok seviyor. Elizabeth jokey olarak, Pie'la birlikte at yarışına katılmak istemektedir. Kızlar at yarışçısı olamaz kuralı karşısına dikilince Elizabeth de erkek kılığına girerek Pie'ın sırtında yarışa çıkar. Pie dörtnala gidiyor, Elizabeth omuzlarını titrete titrete at koşturuyor. Ben de Elizabeth gibi dörtnala at koşturmak istiyorum fakat dedemin atı yok. Bir eşeğimiz var: Mrs. Dörtnal, o da çok yaşlı, dörtnala koşmak şöyle dursun, geniş getirmeye mecali yok. Bir keresinde Deve Yokuşu Çayı'na giderken komşunun atını ödünç almıştık, ona da beni bindirmediler. Yol, dik kayalıklardan oluşuyor. At beni düşürürmüştü, sırtında taşıdığına dik yolda ancak eşek sahip çıkarmış... Ama bugün 23 Nisan neşe doluyor insan, nihayet ata bindim. Atın sırtındayken Pie'ın sırtındaki Elizabeth Taylor'ım. Eyüp'ün önünden geçerken göz süzüyorum. Ya Eyüp işte böyle, bak dörtnala gidiyorum. Eyüp yan yan gülüyor. Zaten o hep öyle muzırdır. Eyüp ardımızda ka-

lıyor. Piknikçiler bana bakıp gülümsüyor. “Kıza bak ne güzel ata biniyor” diyorlardır. Dörtnala gidiyorum... “Aaaa anne kıza bak, omuzlarını titretiyor.” İncecik bir kız sesi... Parmağını bana doğru uzatmış, “At koşmuyor, kız omuzlarını titretiyor, hahahaha!” Bizimkiler; öğretmenim, annem, kaynanamgiller ve müstakbel kuyumcu Eyüp kahkahalarla gülüyor. Niye gülüyorlar ki, bir kere ata binmeyi Elizabeth’ten öğrendim ben! Ondan iyi mi bilecekler? Atın dörtnala koşmadığını, önden yürüyerek çeken adamın ağır adımlarına ayak uydurduğunu o an fark ettim. Ben ata her binenin omuzları titrer sandığımdan, omuzlarımı kendiliğimden kaldırıp indiriyormuşum. Adam bir yandan gülerek, “Bir sonraki yarışta senin ata oynayacağım” diyor. Çok kızgınım. Herkes bana kahkahalarla gülüyor. Gülmesenize be, Elizabeth’im ben!

O 23 Nisan Çocuk Bayramı’nda, ata her binenin dörtnala gidemeyeceğini öğrenmiş olarak attan indim.

**“Artık eve girmeyiz. Ne de olsa;
parka giyen kuşağın hayallerindeki,
parka giden çocuklarız.”**

Seray Şahiner, *Reklamı Atla* kitabında “büyüme”yi, alışmanın reddiyle ele alıyor, kendi büyüme hikâyesinin renkli anekdotlarını da resme katarak... İlkokul sıralarında başlayan ötekileştirmeyi, zorunlu göçü, “temsili” hale getirilen temsil haklarını, güçlü ve ironik metinleriyle tartışıyor. Mahallelerin talanına, Emek Sineması ve Gezi Direnişi’ne kent hakkı ve söz hakkını birbirinden ayırmadan tanıklık ediyor...

QR kodu okutunuz		Dijital fiyat etiketi
		tavsiye edilen KDV'siz satış fiyatı
		₺ 220

Sertifika no: 44919	ISBN 978-625-5683-18-2	
		
9 786255 683182		